Natașa Valentina Roman

În palma Evei

Editura Sfântul Ierarh Nicolae
2015

Ilustraţie copertă:
Elena Albu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROMAN, NATAŞA
În palma Evei / Nataşa Valentin Roman. - Brăila : Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2015
ISBN 978-606-30-0181-9

821.135.1-1

În palma Evei - viziuni caleidoscopice asupra lumii

Nataşa V. Roman este o poetă din noua generaţie, născută pe malul bănăţean al Mureşului, în oraşul Lipova. Absolventă a Universităţii "Aurel Vlaicu" Arad, specializarea Litere Română – Engleză, îşi cultivă pasiunea pentru POEZIE încă din vremea liceului, când participă la întâlnirile Cenaclului literar-artistic *Muza*. În decursul timpului publică poeme în diverse reviste şi volume antologice, participă la concursuri literare, care îi aduc frumoase premii şi redactează revista *Muza*.

În volumul (inspirat intitulat) ***În palma Evei,*** poeta reuşeşte să redea caleidoscopic fărâme de suflet şi de lume.

Eva acestor poeme deţine mai multe nume şi atribute, care se completează reciproc: Cea care naşte, Cea care ştie, Cea care (îşi) protejează creaţia, Cea care pune început bun, Maria sau Galateea (cea care dă viaţă însuşi creatorului ei, prin simplul fapt de a-l lăsa să îşi reverse iubirea asupra ei): *E atâta lumină în tine, Marie / când îngerii tac a cuvânt prim (**Maria**).*

Poezia Nataşei V. Roman pare la prima vedere o aritmetică simplă, dar esenţială pentru trăirea autentică a vieţii prin cuvânt. Cuvântul ei, cuvântul Evei, este cel care dă viaţă, este cel care adună clipa infinitului şi transformă această devenire nesfârşită în perfecţiune pură

simbolizată prin cerc. De altfel, ideea căutării perfecţiunii e des întâlnită în poemele volumului de faţă, perfecţiunea luând forma cercului, luminii, iubirii, divinităţii: *zorii flămânzi / de cercuri (**Armonie**), gândurile verzi / sunt agăţate / de câte un potir / pe care-l substitui mâinilor / făcute / să culeagă lumini (**Paşi albi**), Dumnezeu mângâie paşii / celor plecaţi s-asculte / Lumina (**Zen**), cu ochii închişi / pe sârma întinsă / femeia-dumnezeu / îţi sărută cald / tălpile (**Cerc albastru**), cu ochii închişi / femeia-dumnezeu cade / în lumina sufletului tău (**Cerc albastru**), Dumnezeul meu e pruncul acela / născut şi răstignit / din prea mult albastru (**Crez**).*

Subtile îngemănări cu poemele nichitiene apar răsfrânte pe alocuri, un omagiu adus Marelui Blond: *în genunchi / stropii de ploaie / îmi găuresc sufletul (**Creaţie**), în spatele cuvintelor / ochii desculţi / sunt liberi de a fi / ei (**Aripi**), (ne)fiinţa mea / e-o goană / a hergheliilor de cuvinte (**Doi**)*, Nataşa V. Roman căutând să scrie o poezie nouă, capabilă să treacă de barierele hotarelor cuvintelor. De asemenea, cristalele din care este alcătuit universul poetic al Nataşei V. Roman surprind vag fascicule curcubeice soresciene: *conjugăm verbul "a şti" / cu îndoite priviri (**Lecţie**)*, argheziene: *în fiecare răsucire / pământul îşi înfige / rădăcinile în cer / ploi / ploi rotunde îngemănează / braţele totemului albastru (**Îngemănare**)* sau blagiene: *până la cuvântul prim / e facerea / - aceea care geme a toate durerile lumii - / rostogolind lumina / şi carnea crescândă din nori (**Înainte de**)*. Se întrevede în acest ultim poem ideea

creaţiei şi a jertfei pentru creaţie, idee prefigurată în opera lui Lucian Blaga. Amândoi creatorii de lumi cred că plămada a ceva frumos necesită un sacrificiu.

Sufletul albastru al Evei, pecete a durerii, este capabil să primească din preaplinul iubirii şi al Luminii, pregătit fiind să atingă infinitul. Numeroase versuri evidenţiază acest aspect: *moartea pe cruce / e răspunsul întrebărilor / scăldate-n lumină (**Lumină**), după moartea pe cruce / se cade în lumină / Dumnezeu de cuvinte / în suflet albastru / porţi deschise spre infinit (**Triumf**).*

Poezia Nataşei V. Roman este centrată pe mai multe idei poetice, aspectate cu migală prin imagini artistice inedite. Astfel, volumul debutează cu gândul de a cuceri universul (perfecţiunea), idee sisifică până la urmă, dar reprezentând condiţia Creatorului şi, deci, neputându-se renunţa la ea nici măcar pentru o clipă: *conturul alb / migrează sistematic / spre infinit (**Sisif**).* O altă condiţie impusă Creatorului este aceea de a renunţa la mască şi la un stil de viaţă convenţional, monoton. Aşadar, pentru a-şi putea împlini destinul creator este imperios necesar să rupă masca, să renunţe la banal şi să îşi asume curajul de a fi. Acest *tu însuţi* reprezintă un amalgam de trăiri şi trăsături dintre cele mai diferite, care îl fac unic, fascinant şi, de multe ori, contradictoriu: *definirea eului naşte / cioburi de / pluriperspectivism (**Asumare**).*

Jocul caleidoscopic al cristalelor prin care se reflectă lumina eului este redată cu măiestrie în aproape toate poemele autoarei, ca un leitmotiv: *definirea eului*

*naşte / cioburi de / pluriperspectivism (**Asumare**), atâţia tu ascunşi în mine (**Atingerea semicercului**), lumina / ia forma / mâinilor mele (**Spre cer**).* Dar acest joc nu este nicidecum unul gratuit. Idealul râvnit este acela al îngemănării spiritului cu trupul, al gândului cu fapta, aşa cum pământul este geamănul cerului, legaţi prin sânge ori prin ploi curate: *sângele / e glasul care strigă / dimineaţa / noaptea / e o naştere a sinelui (**Perspective**), în fiecare răsucire / pământul îşi înfige / rădăcinile în cer / ploi / ploi rotunde îngemănează / braţele totemului albastru (**Îngemănare**).*

Ploile autoarei nu sunt doar *calde* şi *rotunde*, ci şi *mute* şi *goale*, în simbioză cu femeia care se analizează în fiecare dimineaţă şi care, trebuie, prin definiţie, să se asorteze cumva cu ceea ce e în jurul ei: *dimineaţa / ploile sunt mute / şi goale / ca femeia albastră (**5 minute**).* De aici şi până la aducerea întregului univers în om, transformându-l într-un microcosmos de sine stătător nu e decât un pas: *în mine râde cerul / izvorul frunzelor susură / cald (**Armonie**), tâmpla dreaptă / înalţă cerul / în semicerc (**Amala**), Eva ţine-n mâini pământul / alb; sădeşte-n cer glasul / nenăscuţilor (**Chintesenţa lumii**), lumea tu şi restul Universului / sunteţi ea / la început de cuvânt (**E**).*

Lupul deţine o gamă extrem de variată de simboluri, dar lumina, fecunditatea, neîmblânzirea sunt cele care răzbat cu temeritate din poezia Nataşei V. Roman, în care acest fascinant animal devine totem: *toţi*

*lupii caută / urma Marelui Alfa; (lupii) caută lumina cuvintelor (**Toţi suntem lupi**).*

În concluzie, putem afirma categoric că volumul ***În palma Evei*** cuprinde o poezie solară, deschisă spre căutarea Perfecţiunii, o poezie care pune accentul pe plămădirea şi protejarea a ceea ce e mai preţios în om: *monada existenţială / strigă / în nisipul creaţiei (**Lecţie**).*

Prof. Carina A. Baba

Amala

Sisif

Conturul alb

Migrează sistematic

Spre infinit

Paşi goi

În timpul anilor

De ieri

Măşti

Stai şi despici firul în patru

De parcă mâine

Ai întârzia la

Ultimul maraton

Dezbracă-te

De sosia convenţională

Pulsaţii ritmice

Asumare

Definirea eului naşte

Cioburi de

Pluriperspectivism

Analogic

Care sfâșie tiparul fad

În aşteptarea refluxului

Ochii clipesc ritmic

Sens

De câte ori

Îţi decojeşti braţele

De acel du-te vino periferic

Mângâi substanţa

Luminii din amurg

Amala

Secundarele numără

Bătăile ochiului meu

Încordată

Tâmpla dreaptă

Înalţă cerul

În semicerc

Perspective

Sângele

E glasul care strigă

Dimineaţa

Noaptea

E o naştere a sinelui

Prin pori

Şi ochi

Se scurge

Focul apei

Chintesenţa lumii

Eva

Ţine-n mâini pământul

Alb

Ochiul drept

Juxtapune umerii tâmplelor tale

Cald

Sădeşte-n cer glasul

Nenăscuţilor

Striptease diurn

De fiecare dată

Amân

Să-ţi fac

Striptease diurn

Să-ţi permit

Să-mi sfâşii hainele

Una câte una

Ţi le trimit

Prioritar

Cu dedicaţie

Scrie-mi

E

Când femeia din tine muşcă mărul

Adu-ţi aminte

Lumea tu şi restul Universului

Sunteţi ea

La început de cuvânt

Şi trup din trupul ei

Începeţi să fiţi

Gând

Mariei Roibu

În palma ta
Maria
caldul ploilor rotunde
rescrie ritmic
semicercul bărbatului
adâncit în tine

Înainte de

Până la cuvântul prim
e facerea
- aceea care geme a toate durerile lumii -
rostogolind lumina
şi carnea crescândă din nori
anul acesta timpul e gol
copil medaliat
la olimpiada vieţii

Îngemănare

În fiecare răsucire

Pământul îşi înfige

Rădăcinile în cer

Ploi

Ploi rotunde îngemănează

Braţele totemului albastru

Litere albastre

Atemporal

Metamorfozarea ta

În picătura

Tridimensională

Sfidează

Regulile milenare

5 minute

Dimineaţa

Ploile sunt mute

Şi goale

Ca femeia albastră

Pe care o priveşti 5 minute

În care te îmbraci

Cu ochii ei

Şi-i săruţi timpul

Esenţă

Imobil

Punctul verde

Resuscitează

Stelele

(de)căzute

Din cerc

Cerc

Trupul meu

Îngemănează clipa

Când

Ai să-ţi rostogoleşti braţele

În infinit

Şarm

Celule de roşu

Răsucite pe gene

Arcuiesc şoldurile

Vieţii

Din care dăltuiesc zeii

Universul

Doi

Uneori îţi impregnezi
Lumina-n
Celulele timpului meu
Până la geamătul
Sufletului
Ştii
(ne)fiinţa mea
e-o goană
a hergheliilor de cuvinte
când
cum
îmi atingi ochii

Dor

Mângâi timpul

Până la prima scriere

A ploilor

E facerea aceea

Când

E o-nsetare a verbelor

Reflexive

De a fi

Infinit

Să-mi despleteşti trupul de zări

Tăceri asfinţite mângâie buzele

Azi e-un mâine continuu

Taci

În mine

Începutul e cald

Toţi suntem lupi

Lui Florin

Lupul din mine
Urlă de trei ori pe zi
Îşi pierde cuvântul
Îşi pierde timbrul
Lupul din mine
(Te)Aşteaptă
Aleargă
Spre nicăieri
Lupul din mine
Adulmecă...

***

Aş scrie pe fiecare scoarţă
Despre haita flămândă
În doi secretele prind viaţă
Ştii

Lupul din mine cerşeşte

Privirea

Cuvântul

Lupului din tine.

***

Toţi lupii caută

Urma Marelui Alfa

În fiecare gest

Omniprezentul

Şi sfâşie noaptea

Sălbatec

Infinitul tace

***

Lupii nu ştiu

Să plângă în doi

Să râdă singuri

Învaţă

Să urle hilar

De trei ori pe zi

Caută lumina cuvintelor

***

Devin eu

Cu fiecare timp câştigat

Cuvinte puţine

Taci

Am

Strigătul lupilor - pereche

Atingerea semicercului

Atâţia tu ascunşi în mine

Semicercul ploii

Cadenţat

Ochii noştri

Contopesc lumina

Cerc albastru

Cu ochii închişi

Pe sârma întinsă

Femeia – dumnezeu

Îţi sărută cald

Tălpile

Alea

Care au atins

Şi munţii

Şi cerul

Cu ochii închişi

Femeia – dumnezeu cade

În lumina sufletului tău

Plouă-mă

Plouă-mă a noapte

Şi dor de noi

Fluturi albaştri

În zbor de cuvinte

Ascunde-mă în tine

Până la punct

— Singurul punct —

Mâine

Mâine
Ai să te dezici
De cerul meu
Şi paşii vor căuta lumina
Unghiile vor desena doruri
Pe pielea caldă
Până mâine
Vom înălţa temple
Din rugăciunea trupurilor noastre
Mai e un pas
Până mâine
Şi tu
Ai să te dezici
De cerul meu

Sakura

În frângerea mea

Buzele-ţi alunecă

Pe umărul meu drept

Sakura

Clipa e

Anotimpul îngemănării noastre

Cu ploi albastre

Şi rădăcini înfipte-n cer

Sakura

Sufletul tace geneza

Strigăt

La început erai tu

Şi apoi eu

O revărsare de ape

Jumătate pământ

Puţin adevăr

O coastă

Şi-o coapsă

Un strigăt

Tu

Şi eu

Suntem noi

Paşi albi

Crez

Dumnezeul meu ia forma

Rugilor tale

Când îţi citeşti psalmii

La ceas de seară

Dumnezeul meu e pruncul ăla

Născut şi răstignit

Din prea mult albastru.

Spre cer

De la Dumnezeu citire
s-a împărţit binele
pentru fiecare ochi
şi buze
lumina
ia forma
mâinilor mele
percepţii şi stări
escaladează divinul din mine.

Urme

Suntem copiii

Aceluiaşi ochi central

Al universului

Răstignirile timpurii

Desenează cute în palma trecerii.

Pace

Juxtapunerea pietrelor

Care macină

Lumina

Sfâşie anotimpul

Paşilor terfeliţi

În aur

Armonie

În mine râde cerul

Izvorul frunzelor susură

Cald

Primăvara dimineţii

Albastre

Nemărgineşte lumina

Pentru zorii flămânzi

De cercuri.

Cuvinte albastre

Eşti psalmul meu dintâi

Lumina-mbelşugată

În gând carne şi cuvinte

Te afunzi cu necuvinte

Înţelepciune nedefinită

Ce tainic munţii-i mişti în începuturi

În faţa Ta rodeşte apa

Cald gând acoperă

Pământul

Cristalin prelinge-se

Lacrima tăcerii

Paşi albi

Gândurile verzi

Sunt agăţate

De câte-un potir

Pe care-l substitui mâinilor

Făcute

Să culeagă lumini

Creaţie

În genunchi
Stropii de ploaie
Îmi găuresc sufletul
Pământul gol zvâcnind
Sub mine-l aud cum strigă
Înăuntru copacul albastru
Smulgând pietre
Mă tace.

Echilibru

Reverberarea simţurilor

Primordial cuvânt înalţă

Sfâşiind perdeaua tăcerii

Albul

Mângâie

Copilul – cer

Zen

Dumnezeu mângâie paşii

Celor plecaţi s-asculte

Lumina

În cerc

Caii viaţa o contopesc

Cu norii

Muşcând cerul

de flori

Decădere

La poarta cu gratii
Căderea
e-o crimă înstelată
când pământul
acoperă unghiile
crescute pe clanţă

Lecţie

Conjugăm verbul „a şti”

Cu îndoite priviri

Umerii drepţi

Şi capul înălţăm

Aşa ne bisericim picioarele

Citătm fără să înţelegem

Că monada existenţială

Strigă

În nisipul creaţiei

Drept

Şi Iuda îşi aruncă arginţii

La primul colţ de stradă

În genunchi cerşeşte-ndurare

Luminii dintâi

Scăpare şi iertare

Şi ultima furnică are

Când în iubire şi pace se scaldă

Mângâiere

Brăzdate

Rugile pământului

Acoperă lacrimile

Arse de ploi

Geneză

Trunchiul arcuit al mâinii drepte

Adună cercuri muiate-n sânge

A treia zi de lumină şi spasm

Timpul în început

Deschide privirea

Rugăciune

Priveşte-mi ochii cerşindu-ţi iertare

Sau buzele şoptind îndurare.

Caută în suflet un strop de lumină,

Purifică-mi calea şi ia-mă de mână.

Aripi

În spatele cuvintelor

Ochii desculţi

Sunt liberi de a fi

Ei

Lumină

Moartea pe cruce

E răspunsul întrebărilor

Scăldate-n lumină

Triumf

După moartea pe cruce

se cade în lumină

Dumnezeu de cuvinte

în suflet albastru

porţi deschise spre infinit

Alb

Gândul

suspendat în lumină

ia forma binelui

desăvârşit

cuvântul tace

alb

Maria

E-atâta lumină în tine, Marie,
Când îngerii tac a cuvânt prim
Cunună de lacrimi
Pulsând a rugă
Şi braţe neprihănite
Întinse spre cer
Eşti tu aleasa
Care blând revarsă
Albastru desăvârşit
În tainice căderi.

Asceză

Vii
Cuvintele-ţi iubesc
Lumina
lunecândă
asceza sufletului meu
înalţă-mă-n adânc
cu facerea pe buze
albastru de noi
şiroind transcendental

Smerenie

În faţa Ta cad Doamne

Copil ceresc în goi genunchi

Am şoapte calde în priviri

Şi-un început de căutare.

Sunt miezul din lumină plămădit

Ce-n toate-Ţi caută albastrul

Infinit cuvânt şi gând plenar

Făr' de sfârşit Îţi e iubirea

Legământ de pace

Eşti Adevărul ce Calea îmi arată

Spre nepătrunsul lumii

CUPRINS

În palma Evei - viziuni caleidoscopice asupra lumii 3

AMALA

Sisif 11
Măşti 12
Asumare 13
Sens 14
Amala 15
Perspective 16
Chintesenţa lumii 17
Striptease diurn 18
E 19
Gând 20
Înainte de 21
Îngemănare 22

LITERE ALBASTRE

Atemporal 25
5 minute 26
Esenţă 27
Cerc 28
Şarm 29
Doi 30
Dor 31
Infinit 32
Toţi suntem lupi 33
Atingerea semicercului 36

Cerc albastru 37
Plouă-mă 38
Mâine 39
Sakura 40
Strigăt 41

PAŞI ALBI

Crez 45
Spre cer 46
Urme 47
Pace 48
Armonie 49
Cuvinte albastre 50
Paşi albi 51
Creaţie 52
Echilibru 53
Zen 54
Decădere 55
Lecţie 56
Drept 57
Mângâiere 58
Geneză 59
Rugăciune 60
Aripi 61
Lumină 62
Triumf 63
Alb 64
Maria 65
Asceză 66
Smerenie 67